

CRISTINA COMENCINI

AŞK

# Geceyle Gelen



Çeviri: Semin Sayıt

  
CAN



CRISTINA COMENCINI

Geceyle Gelen

Can Yayınları 1912

*Quando la Notte*, Cristina Comencini

© 2009, Giangiacomo Feltrinelli Editore, Milano

© 2010, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Ekim 2010

Bu kitabın 1. baskısı 2000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Seçkin Selvi

Kapak tasarımı: Ayşe Çelem Design

Kapak resmi: © iStockphoto.com

Kapak baskı: Azra Matbaası

İç baskı ve cilt: Ekosan Matbaası

ISBN 978-975-07-1227-2

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

[www.canyayinlari.com](http://www.canyayinlari.com)

[yayinevi@canyayinlari.com](mailto:yayinevi@canyayinlari.com)

CRISTINA COMENCINI

# Geceyle Gelen

ROMAN

İtalyanca aslından çeviren

Semin Sayıt





CRISTINA COMENCINI, 1956'da doğdu. Ekonomi öğrenimi yapan Comencini, *Zoo* (Hayvanat Bahçesi) adlı çocuk hikâyesinin beyazperdeye aktarılması için yapılan öneri üzerine 20. yüzyıl İtalyan sinemasının öncülerinden olan babası Luigi Comencini'nin izinden giderek senaristliğe ve film yönetmenliğine başladı. Bu arada romancı ve öykücü olarak edebiyat alanındaki çalışmalarını da sürdürdü. Comencini'nin çeşitli dillere çevrilen kitapları *Le pagine strappate* (Yırtık Sayfalar), *Passione di famiglia* (Aile Tutkusu), 1999'da Can Yayınları'ndan *İtalya'da Bir Türk Sevdim* adı altında yayımlanan *Il capotto del Turco*, *Matrioska* (Matrioşka), *La bestia nel cuore* (Yüreğimdeki Canavar), *L'illusione del bene*'dir (İyilik Yanılsaması).





... ve Tanrı, Âdem'den aldığı kaburga kemiğinden bir kadın yaptı ve onu Âdem'e getirdi. Ve Âdem dedi: "Şimdi bu benim kemiklerimden kemik ve etimden ettir. Buna nisa (kadın) denecek çünkü o insandan alındı." Bunun için insan anasını ve babasını bırakacak ve karısına yapışacaktır ve bir beden olacaklardır. Ve Âdem ve karısı, ikisi de çıplaktılar ve utançları yoktu.

*Yaratılış, 2*

"Öyledir"i ortaya çıkaran bir "öyle değildir" vardır:  
İşte bu romandır.

PHILIP ROTH, *Il fantasma esce di scena*  
(Hayalet Sahneden Çıkar)



GECE



# 1

Biftek ızgarada, pencereyi açık bırakmalı. Dev Dağı'nın zirvesinde bulutlar var, kayak evinin oralarda yağmur yağıyor, ama yarın hava güzel olacak, kesin. Alman turistleri tepedeki kamp yerine götüreceğim, umarım dedikleri kadar deneyimlidirler. Yalnız, ilk kaya duvarını aşmaları gerek, ondan sonra dar boğaz var, ama son yarık kolay iştir. Eğer beceriksizseler hemen anlarım ve geri döndürüp geniş geçide doğru götürürüm, dağkeçilerinin fotoğraflarını çekerler, ormanda da durur, yemek yeriz.

Yukarı katta hâlâ ışık yanıyor, ama neredeyse söndürür. Çocuk da daha gün ağarmadan annesini çağırmaya başlar. Aslında, beni rahatsız ettikleri yok, nasıl olsa uyanığım o saatte. Çayırın yokuşunda çocuğun arabasını ileri geri sürüp neler yapıyorlar bir bir anlatır oğluna, sanki çocuk yanını yöresini görmüyormuş gibi.

“Önce ineklere gidelim, sonra pastaneden bir krapfen<sup>1</sup> alırız, ne dersin?”

Çocuk ağzını açıp tek laf etmez. Daha hiç konuştuğunu duymadım. Yalnız bir gece ağladı, o zaman da susmak bilmedi.

Luna bizim çocuklarla hiç böyle konuşmaz, çayıra sarlar, bırakırdı oynasınlar kendi başlarına. İyi ederdi tabii,

1. Lokma benzeri tatlı bir kurabiye, donut. (Y.N.)

hoş, bir kere Clara bisikletten düşüp kolunu kırmıştı da üç ay alçıda kalmıştı kolu. Eğer hiç düşüp kalkmazsan, sonra dağda olduğu gibi, ilk yuvarlanışta geberip giderisin.

Bok canına, yandı işte biftek! Yanık manık, öylece yerim, nasıl olsa hiç iştahım yok, hem daha da lezzetlidir böylesi. Bu akşam sadece biftek ve patates var, patatesler filizlendi, fazla bekletmeye gelmez, hemen yemeli. Luna ızgarayı yeteri kadar kızdırmazdı.

“Duman yapıyor.”

Ne çıkar yaparsa, pencereyi açarız.

“Hava buz gibi.”

Yarın Luna'nın takunyalarını fırlatıp atacağım. Götürmeyip evde bıraktığı her şey, şişeler, kavanozlar, hepsi çöpe.

“Ne gerek var bütün bunlara? Sabun yeter.”

Yığınla krem, losyon, bilmem ne alır, buzdolabında saklardı. Hele çocuklar için aldığı renkli kalemlerin, kalem kutularının, oyuncakların haddi hesabı yoktu.

Her mevsim için bir çift ayakkabı yeter. Daha fazlası abes. Yazın yürümek, kışın kayak yapmak için gelen turistler gibi olacak değiliz. Adamları dağa götürürüm, ilk önce, kayak evi nerede, ne yemek yiyeceğiz diye sorarlar. Her yıl buzul biraz daha eriyor, korkunç bir sıcak, ama her zaman yeni ayakkabılar, kalın ceketler alırlar.

Önceleri Luna da benim gibi düşünüyordu: Çocuklar tişörtlerle dolaşırlardı, birer de süveterleri vardı, saçlarını da çamaşır sabunuyla yıkarlardı.

Yarın her şeyi toplayıp atacağım. Ben hiç istemiyordum evlenmeyi. Oydu boyuna üsteleyen. Biraz düşündüm. Şehirli, ama oldukça güzel. Yürümekten yorulmuyor, okumuş. Hem dağda çok konuşmuyor. Olur deyiverdim. Ama açık açık söyledim nasıl biri olduğumu, kadınları hiç tanımam dedim, annem bizleri küçükken babama bırakıp bir Amerikalıyla kaçmış. Bir daha da yüzünü görmedim. Yeniden evlendiğini ve Amerika'da başka çocukları olduğunu biliyorum, bir gün babam söylemişti.

Okula gitmek için, kayak evinden aşağı kar arabasıyla iniyoruz. Kardan gökyüzü seçilmiyor, tipi olduğu zaman ağaçlar bile görünmez. Albert gidip yarış kızağına toslayıverdi. Deli gibi hızlı gidiyordu. Bakıyorum inişine.

Canına susamış bir hali var.

Annem bırakmazdı, ödü kopar, pencereden bağırdı yavaş gitmesi için. Artık annem yok, korku da kalmadı ve Albert bodoslama gidip ağaca tosladı.

Babam her sabah olduğu gibi, hiç konuşmadan araba kullanıyor. Birden, “Anneniz yeniden evlendi ve başka çocukları oldu, dedi. Eğer köyde size sorarlar ya da gülüp alay ederlerse, ‘Biz, babamla kar kraliçesinden doğduk,’ dersiniz.”

“Kim o kar kraliçesi?”

Stefan, daha çok küçük ve durmadan soru sorar. Babam sabırlı adam, hiç öfkelenmediğini görmedim, bir tek o gün, ama gerçek miydi yoksa düş mü gördüm, tam bilemiyorum. Dönüp Stefan’ı yanıtlıyor:

“Kar kraliçesi kaya yarıklarında yaşar, tek başına bir adam görünce hemen erir ve ondan bir çocuk peydahlar, sonra yine buza dönüşür.”

Luna benim kar kraliçemdi, annem gibi artık o da gitti. Ama o, çocuklarını da birlikte götürdü.

Onsuz insan daha rahat çalışıyor. Turistlerle dağa tırmanırken iki laf ediyoruz. Hep de dağlardaki kazaları, belaları anlatmamı bekler ya da nerede en iyi yemek yeneceğini sorarlar. Akşam eve dönünce başımı dinlemek isterim, kimse bir şey sormaz, köyün dedikodularını anlatan Luna’ya kulak vermek ve çocukların patırtılarını duymak zorunda değilim. Ay sonu oldu mu çıkagelirler. İlk gün annelerinin hazırladığı bavulu kaldırıyorum, dağ ayakkabılarını, tişörtleri, eski çorapları çıkarırım. Burada kaldıkları sürece onlara yeni bir şey almam. Clara uysaldır, hiç sesi çıkmaz. Simon tembelin tekidir, yürümekten de nefret eder, ama benimle tartışmaz.

Son zamanlarda Luna her gün yeni bir tencere, tabaklar, masa örtüleri almaya başlamıştı, oysa yemeğe gelen konuğumuz hiç yoktu.

Aslında, eskiden benden daha titizdi: Kimyasal katkıları olmayan yiyecekler yenirdi, eve yardımcı alınmazdı; Luna her sabah, öğretmenlik yaptığı okula giderken çocukları kreşe bırakır, dönüşte temizlik yapar, yemek hazırlardı, erkenden yatar ve sevişirdik. Çok sık hem de iyi sevişirdik. Luna mutluydu, gergin kaslı bacaklarını kıskaç gibi benimkilere dolayıp hemen uykuya dalardı. Bazı geceler ışığı yakar, onun iri memelerine bakardım. Sevişirken yapmazdım bunu, onlara dokunursam dayanamayıp hemen boşalmaktan korkardım. Pembe uçları dikilmiş, kusursuz iki yuvarlak tepe gibiydiler. Çocuklarımız gözleri kapalı bu memeleri bulup yapışır, titreyerek emer, sonra da kırmızı yanaklarını dayayarak uyurlardı. Birden çekip alsam ve nasıl ağladıklarına baksam diye aklımdan geçirirdim bazen.

Bir akşam aramızda şöyle bir konuşma geçti:

“Sevişirken göğüslerimi hiç ellemiyorsun.”

“Bundan rahatsız mı oluyorsun?”

“Öyle demedim. Sadece, hiç onlara dokunmadığımı fark ettim.”

“Bir sorun mu var?”

“Seninle de hiç konuşulmuyor, Manfred.”

“Bazı şeyler konuşulmaz, sadece yapılır, o kadar...”

Gece, parmak uçlarımı hafifçe memelerine sürdüm. Çok çalışıyordu ve uykusu ağırdı.

Bifteği çok pişirmişim ve iyi değildi. Düzecek bir kadın bulmalıyım. Pazar yerindeki kocasız kadın belki, çirkin ama hem iri memeleri var hem de bayağı teşne gibi. Karl söyledi, bıçkıhanede yatmışlar, elektrikli bıçkıyı da açık bırakmışlar, kimse duymamış seslerini. Eve sokmam, buraya artık hiçbir kadın giremez. Neyse, çocuklarımız olsun istemiştım. İş olacağına vardı, babamın kar arabası-



nı sürerken bize anlattığı gibi sonuçlandı. Babamın bir karısı olmaması beni hiç ırgalamadı, bir tek o gün işte.

Demir gibi adamdı babamız, bizleri tek başına büyütmüş, hepimize de birer iş bulmuştu: Bana köydeki evi, Albert'e dağdaki kayak evininin yöneticiliğini, Stefan'a da kayak kiralama işini bırakmıştı. Kendisi de artık şehirde bir apartmanda oturuyor. Kimin aklına gelirdi? Otuz yıl üç çocukla birlikte dağ başındaki kayak evini yönet, şimdi de bir apartman dairesinde otur ve bulaşık makinesini işletip teknolojinin hiç de kötü bir şey olmadığını düşün. Stefan, onun şehirde bir kadınla yaşadığını ve o yüzden orada kaldığını söylüyor, ama hiçbirimiz o kadının kim olduğunu bilmiyoruz. Geçen pazar onu görmeye gittim.

On dakikadır konuşmadan oturuyoruz, elimde bir bira bardağı var. Babamın soğuktan sertleşip şişmiş elleri iki boş ceviz kabuğu gibi masanın üstünde. Acaba benimkiler de öyle mi olacak diye soruyorum kendi kendime.

“Nasılsın?”

“İyiyim, sen?”

“Ben de iyiyim.”

“Karını özleyiyor musun?”

“Hayır. Sen de özlemezdin.”

“Yanımda sizler vardınız.”

“Simon'la Clara ay sonunda geliyorlar.”

“Kadınlar çocuk büyütmeyi bilmezler.”

“Ama hep onlar yapar o işi.”

“Erkekler kadın işi sınırlar çocuk yetiştirmeyi, bir bok anlamazlar, salaklar. Ben sizleri tek başıma büyüttüm, haybeden konuşmuyorum, biliyorum ne dediğimi. Kadınlar çocuklarını sevmezler.”

“Herkes tam tersini söylüyor.”

“Bilmedikleri için. Ağabeyin Albert'in karısı hâlâ kayak evinde mi? Daha çekip gitmedi mi?”

“Hayır, Bianca orada çok mutlu.”

“Göreceğiz.”

Bianca, güçlü kadın ama babam haklı, kim bilir daha ne kadar dayanacak. Albert onun mutlu olduğunu söylüyor. Sen inanma ağabeyime, ben kadınların mutluluğunu bilirim. Dikkat edilmesi gereken, mutlulukları değil, ruhsal durumlarıdır. Fazla keyifli oldular mı, işler iyi gitmiyor demektir; ya zaten evde bulunan, hiç gereksiz şeyler satın almaya başlar ya da uykuları kaçır, sabahlara kadar hiç konuşmadan pencerenin önünde otururlar. Çok ayrıntılı da olsa, her şeyden söz etmek isterler.

Evliliğimizin ilk yıllarında ondan hiç kuşkulandım. Sevişirken neden memelerine dokunmadığımı sormazdı. Geceleri dingin, ama güçlü ve sertçe savururdum onu şöyle bir, iyi bilirim o işi. Kahverengi gözleri yeşile dönüşür, küçük bir kıza benzerdi. Küçük kız ve kadın, boşalıverirdim.

Oysa son yıllarda ya fazla keyifli ya da durup dururken üzgün oluyor, sabah uyanınca hiç konuşmadan pencereden dışarı bakıyor, sonra her şeyden laf açıyor, söylediklerimi de yeterli bulmuyordu. O zaman, akşamları ona içki vermeye başladım, aynı şey değildi tabii. Yeşil gözlü küçük kız gitmişti, evlendiğim kadınsa artık beni ilgilendirmiyordu. Ama hiçbir zaman onu çocuklarla yalnız bırakmazdım. Kendisi anladı ve çekip gitti.

Yarın o iğrenç domuzlar için Bernardo'ya patates götüreceğim.

Üst kattaki daireyi o karıya kiralamak istemiyordum. Ama emlakçı, temmuz ayında başka isteyen çıkmadığını söyledi. Yukarda oturan marangoz öldükten sonra Luna bütün evi yeni baştan döşemişti.

“Turistlere kiralar, biraz para kazanırız.”

“Köyden birine versek daha az sorun çıkarır.”

“Orasını kendi zevkime göre döşemek istiyorum.”

“Bu eve sığmayan bir sürü şey satın alabilmek için.”

“Sana ne, ben zevk aldıktan sonra.”

Evi kiraladık, çok para da kazandık ama bir işe yaramadı. O daireye hiç girdiğim yok. Emlakçı temizletiyor, turistleri buluyor, kiraları da toplayıp banka hesabıma ya-

tırıyor; ilk kez yalnız bir kadına verdi orasını, ben hiç karışmadım. Bir aydır o yukarda oturuyor, ben aşağıda.

Bulaşık makinesi hiç işime yaramıyor, işlettiğim yok. Akşamları erkenden yatıyorum. Yarın sabah iki turisti kayak evine götüreceğim. Albert ve Bianca ile de biraz konuşacağım.

Bu gece sol tarafta yatacağım. İnsan arada bir yatağında yerini değiştirirse, kendini yalnız hissetmez.

## 2

Kapkara dağlar, yıldızsız bir gökyüzü, sessizlik, yapraklar hışırdıyor, uzaktan kuş sesleri geliyor. Burası köyün son evi. Aşağıda ev sahibinin arabası durmasa, kendimi Ortaçağ'da gibi hissedebilirim. Pencerenin perdelerini örtüyorum.

Eğer çocuk bu gece beş altı saat uyursa kurtuldum demektir, yarın erkenden onu ineklerin otladığı çayıra götürürüm, hem oyalanır hem de azıcık korkar. Sabahın o saatinde hava epey soğuktur, sivri tepeler vadiyi çepeçevre sarar, güneşin girmesine engel olurlar. Çocuk küçük arabasını brum, brum, brum diye çimenlerde yürütür. Rahat durduğu anlarda, hâlâ gölgede kalan pembe dağları izler, güneşin hepsini ısıtmasını beklerim. Saat yedi oldu mu fırlarız dışarı.

Yarın ona yün ceketini ve köy pazarından aldığım kırmızı şapkasını giydiririm. Nezle olmaması gerek, yoksa gece uyumaz. Eğer ateşi yükselirse ben yalnız çıkamam dışarı, her yerden uzak bu evde yanımda ne Mario, ne annem var, yapayalnızım. Henüz rahat soluk alıyor, burnu tıkalı değil. Keşke beş altı saat uyuyabilse, dört saate bile razıyım. Boş yere yanımda radyomu taşıdım, bu ev öyle küçük ki, sessizlikte insanın yatakta döndüğü bile duyuluyor.

Mutfakta gürültü etmemeliyim, bereket hiç acıkmı-

yorum; hastanede, benim kanıma bulanmış, bumburuşuk pis bir ihtiyar gibi onu kucağıma verdikleri andan beri hiç uyumamış gibiyim, çok uykum var.

İçimden çıkar çıkmaz yüzüne baktım ve düşündüm.

Ben bu işi asla beceremeyeceğim.

Hastabakıcı hemen atılıp aldı kucağımdan.

“Sıkmayın öyle, boğmak mı istiyorsunuz çocuğu?”

Bir annenin yeni doğmuş çocuğunu boğmak isteyeceğini nasıl düşünebilir? Beni ilk azarlayan o oldu, arkasından da çocuk doktoru, annem ve Mario. İlk günlerde, görür görmez hemen bebek gibi ağlamaya başladığım halde, annem gelsin istiyordum yanıma.

“Neden ağlıyorsun, mutlu değil misin?”

Aman bu mutluluk masalı; içimde, yüreğimin yerinde bir taş parçası var.

Ben bu işi beceremeyeceğim, başaramayacağım.

Anneme çok güvendiğim halde hiçbir şey söylemedim. O süt olayına kadar.

Sütüm yok, gelmiyor. Ben inek değilim. Belki o yüzden, şimdi çocuk şişkin memeleri o kadar çekici buluyor. Benimkiler iri ve taş gibi, ama süt damla damla geliyor. Alay edercesine. Hastanede, benimle aynı odada yatan kadın her sabah geceliği süttten ııslak uyanıyor.

“Öyle çok sütüm var ki. Akıp duruyor. Nasıl sokağa çıkacağım bilmem.”

Hastabakıcı bana bir göz atıyor.

“Süt çocuk için Tanrı'nın bir lütfudur.”

Sabah güneş doğmadan arabalarla getiriyorlar bebekleri, koridordan gelen tekerlek seslerini duyuyorum.

N'olur bu sabah emebilse! Yararsız memelerimden fıskiyeler gibi süt fıskırsa.

Çekiştiriyorlar, canımı acıtıyorlar, göğüslerimin içine iki taş parçası sokulmuş gibi. Hastabakıcı çocuğu kucağına koyuyor, ama yüzüne bakacak vakit bırakmıyor. Bonyuna itip kakıyor.

“Uyanması gerek, karnı aç çocuğun.”

Haydi aç gözlerini de bana eziyet etmeyi bıraksın bu kadın!

Kadın mememin ucunu parmaklarının arasına alıyor ve bebeğin sımsıkı kapalı dudakları önünde fırıldak gibi sallamaya başlıyor. Bebek yüzünü buruşturuyor, istemiyor, tadını beğenmiyor sütümün. Kadın memeyi zorla çocuğun ağzına sokuyor. Takma uç yerinden çıkıyor. Takın yerine, hiç olmazsa azıcık emsin de bu kadın başımdan gitsin, beni rahat bıraksın.

Bebekle birlikte sonsuza dek uyumak istiyorum.

İstemiyorsan emme, dön içime, geldiğin yere, sessizlik ve dinginliğe, beni de birlikte götür.

Şimdi, biçimi bozulmuş uyduruk memeden öğrenir gibi yavaş yavaş emiyor. En sonunda, göğüsleri süt dolu kadınla ben odada yalnız kalıyoruz. Telefonda annesiyle konuşuyor, bebeğinin ne kadar geliştiğini, kaç gram aldığı anlatıyor. Onunki hırsıyla emiyor. Benimki hemen uyuyakalıyor. Bu kadın için emzirmek, uyumak, yemek yemek, her şey normal. Tıpkı bir hayvan gibi. Annem katılmazdı bu düşünceme.

“Bu annelik içgüdüsüdür, her kadında vardır.”

Ya ben? Yatak komşumun bütün devinimlerini, bebeğini bir memesinden ötekine nasıl geçirdiğini, meme uçlarını nasıl kurularıp sutyenini nasıl taktığını, bebeğinin başını omzuna yaslayıp nasıl hafifçe geçirttiğini, onunla nasıl konuştuğunu gizlice izliyorum.

“Hadi yeter artık, çok tıkındın, sonra karnın ağrıyacak ve başlayacaksın bağırmaya.”

Ne kolay. Peki, ya ben? Meme ucu ağzından çıkmış ve bir gemi kalıntısı, bir tıkaç, iğrenç bir hayvan gibi, uyuyan çocuğumun yanağına yapışmış. Komşumun bebeğinin kapkara saçları var, benimki kel. Annem bunu onayladı.

“Yeni doğan bebekler saçsız olurlarsa, daha sevimli görünürler. Sen de öyleydin.”

Yani pek övünülecek bir şey değil.

Süt gelecek, önemli olan inanmak. Belki de ben ge-

rektiği kadar inanmadığım için yok sütüm. Annem beni destekliyor.

“Gelecek, sakin ol. Benim de bir damla bile sütüm yoktu, ama sen daha şanslı olacaksın.”

Akşam kısacık bir dua ediyorum.

Yarın sabah her yanım süte batmış, geceliğim komşumunki gibi göğsüme yapışmış uyanayım. Parmağımı batırıp tadına bakacağım litrelerce tatlı süt. Yarın sabah her şeyi boğacak, kuru memeli annemi kısıktandıracak, beni küçümseyerek süzen bok hastabakıcı karısının ağzını tıkayacak kadar sütüm gelsin. Her yer süt içinde kalsın, yatak sırlıklam olsun, bebeğin ağzı dolsun, terazinin ibresi çılgına dönsün, kundak bezleri o nefis sarı boklarla dolsun. Bütün anneler bayılırlar o kokuya, annem de çok istiyor, ama yeteri kadar sütüm olmadığı için, benim bebeğim altına çok az yapıyor.

Hastabakıcı anneme, “Dışarıdan süt alıp vereceğiz,” diyor.

Annem de bana dönüp ekliyor.

“Hiç merak etme, eve gidince kendi bildiğimiz gibi yaparız.”

Yani, onun kendi bildiği gibi.

“Sakin olman gerek, yoksa gelmez sütün.”

İnanmak ve sakin olmak. Oysa ben hiç, bir saatçik bile uyumuyorum.

“Hastanedeyken fırsattan yararlanmaya bak, çünkü eve gidince...”

Ne olacak eve gidince? Bunu düşündükçe daha beter uykum kaçıyor.

Bu işi asla beceremeyeceğim.

Gece yataktan kalkıp bebeğe bakmaya gidiyorum, dikey yerlerim ağrıyor ama çocukla yalnız kalmak gereksinimini duyuyorum. O ise mışıl mışıl uyuyor, öbür bebekler feryat figan bağıyorlar, süt emiyorlar, ağlıyorlar, yaşıyorlar. Benimki azıcık süt emiyor ve uyuyor. Benim yüzümden dönüp geldiği yere gidecek diye korkuyorum. O yüzden geceleri kalkıp bakıyorum. Gitti mi diye görmek için.

“Uyuma, uyanık yat.”

Gece hemşiresi ötekisi kadar aşağılık değil.

“Küçük doğdu, düzene girmesi için biraz zaman yeter.”

Ama bir türlü düzene giremiyoruz; ben de, o da. Bebek yorgun ve yaşlı bir adamı andırıyor, burnunun sadece minik delikleri görünüyor. Elleriye tıpkı Mario'nun elleri. Kime benziyor? Daha doğar doğmaz ellerini, ayaklarını, gözlerini, burnunu, alnını hep birilerine benzettiler. İşaretparmağımı sıkılmış yumruğundan içeri sokuyor, minik elini açıyorum ve öylece baş başa kalıyoruz, o uyuyor, ben onun uyuyuşunu izliyorum.

Annem eve bir beşik getirdi, bana yardım ediyor. İlk günlerde ablalarım da geldiler. Hepsi, süt konusunda diretmemi, onlara da aynı şey olduğunu ama sonra işlerin yoluna girdiğini söylüyorlar. Annem beni besliyor, bira içiriyor, bebeğin altını temizliyor ve emzirmem için kucağıma veriyor. Sonra, Mario ile ikisi karşıma geçip bana bakıyorlar. Her emzirmeden sonra, yargıç kararını bekler gibi, gözüm teraziye gidiyor. Birkaç gram, o kadar az ki ibre yerinden kımldamıyor bile. Bazı günler sevinçten deliye dönüyorum: Bugün yirmi gram aldı. Üniversite diplomamı aldığım gün öğretmenler kurulunun beni kutladıkları zamanki kadar mutluyum. Sonra yine cezaya çarptırılıyorum.

Bebek çok az gelişiyor.

Mario mutfakta ek mama için biberon hazırlıyor, birkaç gün işinden izin aldı, annem gibi bana yardım etmek istiyor. Fısıfısıll bir şeyler konuşuyorlar, bebeği beşiğine bırakıp gizlice onlara yaklaşıyorum.

“Biberon hazırlamak daha iyi. Sütü yok, o da tıpkı benim gibi. Göğüslerinin biçiminden hemen anlamıştım zaten, düş kırıklığına uğramasın diye söylemedim. Sonra düşündüm, ama esmerdir, esmer kadınların daha çok sütü olur, öyle umut ediyordum. Ama yok işte, ne yapalım, elimizden bir şey gelmiyor.”

Büyük ablam sarışındır, ama öyle çok sütü vardı ki şi-



şelere doldurup buzdolabında saklar ve erken doğan bebeklere verilmek üzere hastaneye götürürdü. Her şeyi bilen anneciğim, bunu nasıl açıklayacaksın bakalım?

İçeri girip ona, “Alın bebeği ve verin biberonunu; yarından tezi yok, zaten olmayan sütümü hepten kaçırmak için hap almaya başlayacağım ve en sonunda azman göğüslerimin de havası boşalıp normale dönecekler,” demek istiyorum.

Mario’nun sesini duyuyorum.

“Bırakalım, bir daha denesin, bence bebekle aralarındaki ilişki bakımından çok önemli, değil mi?”

Hangi ilişki? Çocuk hâlâ benim içimde, çok uzaklarda, erişemeyeceğiniz bir yerdeyiz biz. Onların hiçbir şeyden haberleri yok.

Mario evde benimle çok sakin konuşur, doğum sonrası bunalımdan korktuğu için. Bunalımda olduğumu sanmıyorum. Hastanede narkoz verdiler ve hiç acı duymadım. Teyzeme göre, doğumlarda narkoz verilmemeliymiş, kendisi yirmi beş saat acı çekmiş, sonra da bebeği forsepsle almışlar. Doğurmak dediğin öyle olurmuş. Bunları dinledikten sonra şu sonuca varıyorum: Eğer benimkisi gerçek bir doğum değilse, ağlamamın nedeni de doğum sonrası bunalım olamaz.

Ben bu işi başaramayacağım, işte beni ağlatan bu inanç. Ne annemle ne de Mario ile konuşabilirim. Onlar bana güvendiler. Hele Mario, annemden de çok. Neyse ki annemin öbür kızları da var, onların ikisi de su içer gibi kolayca doğurdular çocuklarını.

Oysa Mario’nun sadece bir erkek kardeşi var, evli ve karısının da elinden gelmeyen iş yoktur. Mario için, benim de becerikli olmam çok önemlidir, doğru kadını seçmiş bir erkek sayılması bakımından.

Benden sadece bir yaş büyük olan ablamla konuşmayı denedim.

“Ben bu işi beceremeyeceğim.”

“Saçmalama. Yeni doğan bebeklerin bakımı kolaydır, onlar uyurken sen de uyursun, beslersin, altlarını değiştiri-

rirsin, biraz hava almaları için dışarı çıkarırsın, o kadar. Asıl sonra görürsün zorluğu, iki yaşına geldiklerinde. Hiç yerlerinde durmaz olurlar.”

İki yıl önce çocuk doğduğu ve hiç uyanmayacak diye korktuğum andan beri rahat uyumuyorum. Şimdi, sabahın dördünde dikiliyor yatağının içinde ve bütün gün hareket halinde; ablam haklıymış.

Dağda geceler ne kadar kasvetli, ışık girmeyen küçücük pencereler, sokaklarda kimse yok. Ama doğrusu, bu dairede her şey var, çok iyi döşenmiş. Birkaç gün sonra köyde bir şenlik olacak, belki doğru dürüst bir elbise giyip çocuğu meydana götürürüm. Oradan oraya koşar, her şeye elini sürer ama hiç olmazsa insan içine çıkmış oluruz. Ay sonunda Mario bizi almaya gelecek, denize, çocukluğumun adasına gideceğiz. Bir ay nedir ki? Otuz gün, otuz gece. Dayanabilirim. Süt vermediğim halde iki yaşına getirdim işte. Hem de güzel çocuk, herkes öyle diyor, yalnız biraz zayıf ve de sinirli.

Çocuk doktoru beni korkutuyor; aslında iyi bir doktor –uzun uzun düşünüp taşındıktan sonra ablalarım seçtiler– umarım memnun kalırım. Ama sanki çocuğun avukatı, hep onun tarafını tutuyor, onun çıkarını düşünüyor. Bana güvenmiyor, ben sinir hastasıymışım, “müvekkiline” uygun değilmişim. Doktora her gidişimde çarpıntım tutuyor. Adamın sorduklarını yanıtlayamıyorum, çocuk da ağlıyor, kendine el sürdürmüyor. Hâlâ fazla gelişmedi. Doktor, yeteri kadar sakin miyim, çocuğa ne yiyecekler veriyorum, ne zaman sokağa çıkarıyorum diye boyuna beni sorguya çekiyor. Kibarca yanıtlayacak yerde bir yumruk atıp gözlüğünü yere düşürmek, elini ısırarak geliyor içimden.

“Akşamları biraz sinirli oluyor, zor uyuyor. Gece birkaç kez uyanıyor, sabah altıda da kalkıyor.”

Doktor, sanki dünyanın en önemsiz insanıymışım ya da kaybedilmiş bir davaymışım gibi, yüzüme bakmadan konuşuyor.

“Her şey gebelik ve doğumdan sonra, ilk aylardaki emzirme süresinde çocuğun anne ile olan ilişkisine bağlıdır.”

İlişki. İşte o da aynı şeyi söylüyor. Başka laf yok mu?

Kendimi onsz düşünemiyorum. Çocuğu bütün dünyadan korumak istiyorum, ama bazen ikimizden de utanıyorum. Çok az konuşuyor, anne, baba diyor, sözcükleri de çarpıtıyor. Yalnız ben anlıyorum ne dediğini, o yüzden kimseye de bırakamıyorum. Hele bir ağlamaya başladımı, sonu gelmiyor. Mario bile onun ağlamasından ürüyor, özellikle araba kullanırken.

Kendime hâkim olmalıyım: İnsanın beynini delen akortsuz müzik gibi ağlamasını dinlememeliyim. Bazen ansızın duruverir, sakın umutlanma bitti diye, biraz soluklanıp yine başlar.

“Ağlama canım. Ağlama n’olursun. Yetti, kes artık. Neden ağlıyorsun? Bir şey olmadı ki.”

Kucağıma çıkıp sımsıkı boynuma sarılır, avaz avaz kulağımın içine bağırır. Yüreğim çılınca çarpar. O ise azıcık durup yine başlar. Nedir bu onulmaz azap, nerde yanlış yaptım ben?

“Sus hadi. Kes artık, bak herkes bize bakıyor.”

Ağzını tıkmak istiyorum, ama o zaman daha beter bağırarak. Dayan, aldırma boş ver ağlamasına. Başka şeyler düşün, yumruklarını sık, okşa onu, avutmaya çalış susuncaya kadar. Sessizlik. Kucağımdan indiriyorum, bir soluk alıyorum, bitti.

Ama artık usta oldum, ne yapılacağını biliyorum. Sadece ağlatmamaya bakmalı; önceden plan yapmak, her şeyi öngörmek, oyalayıp dikkatini dağıtmak, yemeğini hazırlarken boyuna onunla konuşmak, oyunlar oynamak, ona kitap okumak, masal anlatmak ve çok sabırlı olmak

gerek. Mario telefonda çok huzurluydu, artık eskiden olduğu gibi, yenilgiyi kabullenip hemen yıkılmadığımı, daha becerikli olduğumu biliyor. Ekim ayında çocuk yuvaya gidecek, ben de yarım gün çalışmaya başlayacağım.

Evlenmeden önce, adadaki günlerimde olduğu gibi on saat uyumak istiyorum.

Ablalarımınla birlikte ranzalarda yatar, bir gece önce yaptıklarımızı konuşurduk: partiler, oğlanlar, danslar. İçimizde en iyi dans eden ve hemen birine tutuluveren bendim. Kahkahalarımız dalgaların pencereden giren sesine karışırdı. Topladığımız deniz kabuklarını şişelere doldururduk. Tıpaları açılınca ortalığa bir çürümüş ceset kokusu yayılırdı. Bu pis koku, sarmal kabuklarından çıkamayan ve içerde hapsolüp ölen böceklerden gelirdi.

Ablalarım şimdi kendi çocukları ve annemle birlikte adadalar. Benimkineyse, deniz iyi gelmiyor, daha sinirli yapıyor onu. Nedir bu çocuğun özelliği?

Doktor, "Bir ay dağa gidin," dedi.

Artık yatmalıyım, yoksa yarın sabah şafak sökerken berbat bir halde uyanacağım. Deniz böceklerinin akıbetine uğramamak için pencereyi aralık bırakıyorum. Vadi ne kadar sessiz, evlerin ışıkları çoktan sönmüş. Oysa alt katın lambası hâlâ yanıyor. Aşağıda, işi turist rehberliği olan ev sahibim oturuyor. Acaba kaç yaşında? Belki kırk ya da daha az, yüzü kırış kırış. Yalnız yaşıyor, ama girişte iki tane çocuk bisikleti var. Sabahları o da erkenden çıkıyor, İtalyancayı buradaki herkes gibi Alman şivesiyle konuşuyor.

"Günaydın."

"Günaydın."

Yarım ağızla söylenen bu sözcükten sonra, çocuğun yüzüne bile bakmadan kapıyı vurup gidiyor. Akşam pencereden görüyorum geldiğini.

Bu akşam aşağıdan biftek ve kızarmış patates kokusu geliyor. Penceresinde ışık var. Ne yapıyor acaba? Televizyona baktığı yok, hiç ses gelmiyor. Pastanedeki kıza sormalıyım.

İyi geceler dağlar taşlar, özgürlük saatim sona erdi.





CRISTINA COMENCINI

# Geceyle Gelen

"Hiç değişmemiş. Bir kelime yetti, çırılçıplak karşı karşıya kaldık."

Yaz ortası; küçük oğluyla tek başına dağa gelen Marina, iyi bir anne olması gerektiğini düşünmekte, öyle olmayı istemekte, ama becerememekte. Suskun ve kaba bir dağ adamı olan, ancak bu kabalığın altında, iki kez terk edilmiş olmanın acısını ve ruhsal çöküntüsünü gizleyen ev sahibi Manfred'in teğirgin edici bakışları hep üstündedir. Manfred bir casus gibi onu gözetlemektedir. Bir gece Marina'nın evinde bir kaza olur. Manfred işe karışır, Marina'nın yaralanan çocuğunu hastaneye götürür. O günden sonra Manfred, Marina'nın herkesten, kocasından bile sakladığı itiraf edilemez bir gerçeğin izini sürmeye başlar. Ama Marina da, Manfred'in sırrını yakalayacak ve zayıflığına uçurumunu keşfettiğini belli edecektir. Artık Manfred ve Marina bütün gizemlerinden arınmış, çırılçıplak karşı karşıya kalmış gibidirler; bakışır, meydan okur, birbirlerini arzularlar – duydukları istek öylesine dayanılmaz ve doruktadır ki, ölümcül bile olabilir.

"Cristina Comencini yüreğin irkilişini, yazgının yaraladığı yaşamların kırılmalığını anlatıyor."

*La Stampa*

"Sanki bir gerilim gibi bir solukta okunan bir aşk romanı. Can acıtan aşklarda olduğu gibi asla dinmeyen bir sızıyla dolu."

Daria Bignardi, *Donna Moderna*

ISBN 978-975-07-1227-2



9 789750 712272